

Door Leergemeenschap Avans

Interview Anna

Zou u iets over uzelf willen vertellen en wat u heeft meegemaakt?

- ➔ Ik ben 29 jaar. Ik heb 2 kindjes van 4 en 6 jaar van dezelfde man, mijn jeugdliefde. Vanaf mijn 13de ben ik met hem samen geweest. Thuis zat ik in een hele moeilijke situatie, en toen kwam ik hem tegen. Ik kon thuis niet meer terecht, mijn moeder werd ernstig mishandeld door mijn stiefvader en mijn ouders zijn uit elkaar gegaan. Ook mijn vader heeft ons laten vallen. Door dit alles ben ik in de handen gekomen van mijn ex-vriend. Enerzijds was hij eigenlijk altijd heel lief voor mij, we hebben samen echt mega bergen verzet. Maar aan de andere kant was ik zijn bezit, hij heeft mij zo'n beetje gevormd en ik hem. We waren zo in elkaar verweven dat er een slecht patroon ontstond.

Wat is er gebeurd?

- ➔ Twee weken nadat we verkeer hadden was ik al heel veel bij hem. Toen kwam er een moment dat hij doordraaide, ik lag op een hoogslaper en die trok hij onder mij uit en hij sloeg mij helemaal in elkaar. Ik dacht op dat moment 'wat overkomt mij? Ik ga hier weg!' Dat was ook het moment dat ik de stap wilde zetten om weg te gaan. Tot dat je erachter komt dat je dan eigenlijk nergens terecht kan. Dit was het eerste moment, zo is het een beetje ontstaan.

Hoe voelde je je toen?

- ➔ Ik voelde me machteloos, ik zat in de puberteit. Ik begon in een fase te komen van bagatelliseren. Op school gingen leerlingen naar de juffrouw om te melden dat er echt iets niet goed zat omdat ze wat verwondingen bij mij zagen, terwijl dit voor mezelf al normaal geworden was. Ik vond het aan de andere kant ook wel stoer dat hij zo stoer deed. Ik bleef zelf tegen de rest dan ook vertellen dat het gewoon goed ging en dat ik bij mijn oma woonde in een pleeggezin. Ik denk dat ik het wel doorhad, maar het niet wilde zien omdat ik hem aan de andere kant ook niet kwijt wilde. Ook hielp hij me financieel heel erg, alles wat ik nodig heb daar zorgde hij voor.

Hoe beseftte u zelf dat er iets fout zat?

- ➔ Iedereen weet dat geweld niet normaal is. Ik was een puber met gedragsproblemen, wel was ik heel assertief, ik kon prima voor mezelf opkomen. Daarom wilde ik hier ook heel graag weg, maar tegelijkertijd durfde ik het tegen niemand te zeggen want ik kon nergens terecht. En ik wist ook niet tot wat hij in staat was, om deze reden probeerde ik mezelf emotioneel te uiten bij hem zodat mij zielig vond, dan vertelde ik dat hij normaal moest doen. Op zulke momenten moest hij ook huilen, hij bedoelde het niet zo zei hij dan.

Hoe lang heeft dit geduurd?

- ➔ Tot dat ik 26 was. We hebben samen nog een huis gekocht en 2 kinderen gekregen. Hij heeft ook hele rustige periodes gehad. Als hij het gevoel had dat het goed zat tussen ons was hij kalm, hij heeft ook een hele lieve kant. Op het moment dat ik mijn vleugels uitsloeg en dingen wilde doen dan werd het weer lastig voor hem.

Hebben je kinderen het ook door?

- ➔ De oudste heeft het meegemaakt. Het mishandelen zelf niet denk ik, dat deed hij vooral 's avonds en 's nachts. Hij heeft wel de spanningen gevoeld.
In 2015 ben ik weggegaan bij hem, ik heb voor mezelf toen een knoop doorgehakt. Ook omdat hij mij heel vaak zwart maakte, hij praatte slecht over me achter mijn rug om. In deze tijd was ik zwanger van de tweede en zette ik alles op alles om van hem af te komen.

Hoe ben je bij hem weg gegaan?

- ➔ Ik heb het eerst naar hem benoemd. Ik heb gezegd dat het me niet uit maakte hoe boos hij nog zou worden en dat onze wegen vanaf toen gescheiden waren. In dit jaar ben ik ook veel meer op stap gegaan, ik had schijt aan de klappen die ik daarna dan kreeg. Dit frustreerde hem meer en meer. Ik ben toen heel zwaar mishandeld toen ik op een dag thuis gebracht werd door 2 mannelijke collega's. Dat is eigenlijk voor mij het moment geweest dat mijn vriendinnen en moeder zeiden dat als ik niet naar de politie zou gaan, zij het voor me zouden doen. Ik besepte me dat dit niet meer kon zo. Maar omdat hij steeds zei dat hij therapie wilde en ik de vrouw van zijn dromen was, twijfelde ik nog steeds om naar de politie te gaan. Uiteindelijk heeft mijn beste vriendin mij opgebeld en vertelde ze me dat ik meteen de politie moest bellen. Toen heb ik dit gedaan, toen is de politie naar mijn werk gekomen, ik ben hier verhoord en uiteindelijk hebben zij mij meegenomen naar het ziekenhuis, hier is mijn letsel bepaald en uiteindelijk is er een arrestatieteam naar Breda gekomen. Ik mocht pas naar huis als hij was opgepakt. Hij is toen rustig meegelopen met de politie en is opgepakt.

Hoe gaat het nu met hem?

- ➔ Het gaat goed met hem. Sinds kort hebben we weer contact. Ik durf hem weer aan te kijken. Hij heeft een verzoek ingediend om de kinderen weer te kunnen zien. Nu heeft hij om de twee weken een half uur bezoek met zijn kind.
Twee weken geleden hebben we een gesprek gehad waarin ik gevraagd heb of dit allemaal nodig was. Aan de ene kant was hij heel blij met zijn kinderen maar aan de andere kant maakte hij ons kapot. Op het moment dat ik hem vroeg of dit nou allemaal nodig was, brak hij, het leek alsof hij het toen allemaal besepte.

Hoe gaat het nu met jou?

- ➔ Ik ben hier heel sterk uitgekomen, ik ben gegroeid door de situatie, op dit moment durf ik nee te zeggen tegen hem en houd ik minder rekening met hem. Sinds kort heb ik hem weer op Whatsapp. Het doet me op dit moment helemaal niks meer allemaal. Het heeft mij een heel gelukkig leven gebracht nu. Ik ben nu iemand die echt grenzen durft te stellen en echt voor mezelf op kan komen. Ik merk dit ook in mijn nieuwe relatie. Ik merk wel dat ik soms nog wat vertrouwens issues heb bij mijn huidige vriend. Ik heb nu een nieuwe baan, ik merk dat mijn leven weer langzaam op de rails komt, ik krijg steeds meer zelfvertrouwen, dat voelt heel lekker. Mijn kindjes stralen op het moment, ik merk dat ook zij gelukkig zijn.

Wat zou het hem zelf gebracht hebben dat jij de knoop toen doorgehakt hebt?

- ➔ Ik denk dat het heel erg eng is als jij vanuit je jeugd trauma's bij je hebt gedragen en dit op een verkeerde manier geuit hebt. Ik denk dat hij dit gewoon niet door gehad heeft. Ik denk dat het voor plegers belangrijk is dat ze inzien dat het ook anders kan en dat hulp aanvaarden heel fijn kan zijn voor iemand. Je hoeft dan je relatie helemaal niet kwijt te raken. Ook hij had gehoord moeten worden in zijn situatie, en ik denk dat als hij zich gehoord

had gevoeld door bijv. een ervaringsdeskundige die in dezelfde situatie als hem gezeten heeft, dat dit hem heel veel gebracht had, ook hij moet zich gehoord voelen.

Op welk moment kreeg je zelf het besef dat je iemand nodig had die jou ging helpen?

- ➔ Eigenlijk kwam dit niet vanuit mij, ik stond ook niet open voor hulpverlening. Op een gegeven moment zat ik op m'n slaapkamer en toen werd ik gebeld door Mireille, een ervaringsdeskundige, en zij is naar mij toegekomen. Ik vond dit meteen heel erg prettig, ik voelde me begrepen. Het was heel fijn om met iemand te praten die hetzelfde heeft meegemaakt van buitenaf, er was een herkenningspunt. Mireille stond mij vooral heel erg bij tijdens de gesprekken met hulpverleners. Ik kon haar altijd appen en bellen als ik dit prettig vond. Soms konden we twee uur lang bellen over onzin, maar dit was voor mij heel erg prettig.

Op welk punt heb je hulpverlening geaccepteerd?

- ➔ Vanuit Veilig Thuis heb ik deze hulp aangeboden gekregen, ik stond daar uiteindelijk wel open voor.